

λύβι στὰ προσκεφάλια τῆς βαρκούλας, μὲ τὴν ὀποῖαν θ' ἀνέβαινε στὸ βαπόρι ἡ Σεμέλη.

Ἐγραψε δύο λόγια, τὰ ἔδωκε σὲ μιὰ δούλα καὶ εἶπε τοῦ βαρκάρη:

— Βιάσου, καὶ ἂν σὲ πῶ νὰ γυρίσης, ἐσύ νὰ τραβῆς κρυπὶ μὲ πειρὸ πολὺ δύνامي.

Ἡ Σεμέλη χωρὶς νὰ χλωμιάσῃ, διάβασε τὸ πριλλετάκι καὶ εἶπε μὲ πικρὸ χαμόγελο.

— Δὲν ἔχει ἄδικο. Ὁ φίλος μας δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ λησμονήσῃ. Ὑπάρχουν μερικὰ πράγματα ποῦ δὲν ξεχνιοῦνται ποτέ. Τοῦ τὸ εἶπα. Δὲν ἤθελε νὰ μὲ πιστεύσῃ. Μήπως ἔπαιξε καὶ αὐτὸς κωμῳδία μαζὺ μου; Δὲν πιστεύω. Εἶχε πολὺ πεποιθήσει στὸν ἑαυτὸν του, τόσην, ὅσην δὲν ἔπρεπε.

— Τώρα νὰ παραγγεῖλωμεν τὰ προσκλητήρια τοῦ γάμου σου, μικρούλα, εἶπεν ἡ γιαιγιὰ, ἐνῶ χαϊδεύει ἀπαλὰ ἀπαλὰ τὸ γάτο της.

Ἡ Σεμέλη δὲν εἶπε τίποτε, μόνον πλησίασε τὸ πκράθυρο καὶ στὴν γαλανὴν Προποντιδα εἶδε μιὰ βάρκα νὰ πετᾷ γρήγορα καὶ ν' ἀφίγη ἄσπρη γραμμὴ ἀφρισμένη.

— Ἀρὰ γε σ' αὐτὴν τὴν βάρκα μέσα, φεύγει ἡ εὐτυχία μου ἢ ἡ δυστυχία μου; Ξαναδιαβάζει τὸ γραμματάκι.

«Εἶχες δίκην» δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ ξεχάσω... Κι-λά μού τὰ εἶπες... Ὑγιάινει, θὰ φύγω μακριὰ ἀπὸ

τὴν Πόλι καὶ ἐλπίζω νὰ γιαιτριεῖ. Ὁ φίλος σας, δὲν μπορεῖ νὰ γείνη σύζυγός σου, ὁμολογεῖ ὅμως πῶς θὰ ἦνε πολὺ εὐτυχῆς ἐκεῖνος ποῦ θὰ σὲ πάρη. Ὑγιάινει».

— Ἄλλος; ὄχι! Διὰ μιὰν καρδίαν καὶ οἱ δύο φίλοι ἦσαν πολλοί.

— Τί λές, μικρούλα; εἶπεν ἡ γιαιγιὰ ἀνάπτουσα σιγάρον.

— Λέγω: πῶς δὲν πρέπει ν' ἀγαπῶνται κάποιες δύο φορὰς; εἶπεν ἡ Σεμέλη καὶ ἔφερε τὸ χέρι στὴν καρδιά της ἡ ὁποία κτυποῦσε πολὺ δυνατὰ.

Υ. Γ. Πέρασαν πολλὰ χρόνια καὶ ἡ Σεμέλη πολὺ νευρική καὶ ἰδιότροπη γεροντοκόρη, ἔμαθε ἀπὸ τὴν ἀδελφὴ τοῦ Γεώργου μιὰν ἀλήθεια.

— Ὁ Γεώργος σ' ἀγαποῦσε μὰ ἐνόμισε πῶς δὲν τὸν ἀγάπησες μὲ ἔρωτα ἀληθινὸ μὰ ἐπόνεσες στὰ δάκρυά του καὶ ἀπὸ οἶκτον ἀπεφάσισες νὰ τὸν πάρη.

— Ἀλήθεια, δὲν ἔπρεπε νὰ κλάψῃ, εἶπεν ἡ Σεμέλη ἀναπνεύουσα ἀρώματα δυνατὰ, διὰ τὸν πονοκέφαλό της καὶ σιγὰ πολὺ σιγὰ ἐψιθύρισε:

— Τὰ δάκρυα ἐκεῖνα ἀλήθεια δὲν ἔπρεπε νὰ τὰ χύσῃ! μὰ ὄχι... δὲν ἦταν οἶκτος τὸ αἶσθημα ποῦ μ' ἐκυρίευσε... τὸ αἰσθάνομαι... δὲν ἦταν οἶκτος. Τέλος πάντων, καλὰ ἦλθαν ἔτσι τὰ πράγματα καὶ ἔμειναν ὁ Γεώργος Ὁ ΦΙΛΟΣ ΜΑΣ.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ ΠΑΠΗΔΟΠΟΥΛΟΥ

LA CREATURA BELLA

Πλασμένο ὄαν παράδεισος ἀπ' τοῦ Θεοῦ τὸ χέρι
Ἀνθίζει τὸ περίφανο κορμί σου
Ἐμορφώτερο ἀπ' τὴν ἀνοιξὴν, λαμπρότερο ἀπ' τ' ἀστέρη
Τὸν ἥλιο ποῦ θυμίζει τὴ μορφή σου.

Μιὰ λύρα ἀπὸ οὐράνια καὶ ζηλεμένα μέρη
Μαγεύει τὴ ὁροσιά τὴ μυστικὴ σου,
Ὅπου νεράϊδαις διάφαναις πιασμέναις χέρι-χέρι
Χορεύουσιν τὸν ἀθάνατο μαζὺ σου!

Ἄχ! ὠμορφότερο ἀπὸ σὲ καμμιὰ στὴ γῆ πλασμένη
Δὲν εἶναι καὶ τὸ βράδυ ὄαν κοιμᾶσαι,
Τὴν ὥρα ποῦ θαμποκοπᾷ ὅτὸ σκότος ἀνοιγμένη

Σὰν ἄνθος ἡ ψυχὴ σου καὶ θυμᾶσαι,
Γυριμένη ὡσὰν ὄνειρο θεόσταλτο, ἡ λαύρα
Χρυσώνει μὲ ἠλιοφίλημα τὰ ἴατρία σου τὰ μαῦρα!

Α. ΣΗΜΗΡΙΩΤΗ